

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1. 24.)

AT VOLDE SPLID.

Jeg er kommen at volde Splid imellem en Mand og hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder, og en Mands Husfolk skal være hans Fjender. (Mt. 10, 35-36).

Det er Jesus selv, der siger rent ud: „Jeg er kommen at volde Splid” o.s.v. Et mærkeligt Ord, siger du?

Visselig har der været, og er der endnu altfor megen Splid og Strid og Krig i Verden, det skal ikke nægtes. Men hvad om der gossaa var altfor megen Enighed og Fred?

Læg straks Mærke til, at det er Splid og Uenighed mellem Medlemmer af samme Familie, mellem Husfolk, Jesus vil volde. Og han har holdt, hvad han lovede, han har voldt Splid.

Men lad os først tænke lidt over Enigheden. Den havde spillet en skæbnesvanger Rolle i Slægtens Historie før Syndfloden. Og det var sket familievise. Sønnen havde fulgt Faderen og Datteren Moderen paa Sydens Veje, saa Slægten var bleven saa fordærvet, at „hans (Menneskets) Hjertes Tankers Paafund var ikkun ondt hver Dag” (1. Mos. 6, 5) og Gud besluttede at lade Slægten gaa under i Syndflodens Vande paa Noas Familie nær.

Og atter, da de begyndte Opførelsen af Babelstærnet. Der var Enighed — men Gud satte Splid eller Forvirring, saa den nye Slægt maatte holde op med sit onde og fordærlige Forehavende.

„Enighed gør stærk,” siger man, og det er sandt. Det kommer saa blot an paa, hvad Folk er enige om, hvad man samler Styrke til.

Enighed er en prægtig Ting i en god Sags Tjeneste, men den kan blive et farligt Middel i en ond Sags Tjeneste.

Vi sagde, at Jesus havde holdt, hvad han lovede med Hensyn til at sætte Splid.

Han satte Splid iblandt Jøderne. — Vi læser Joh. 10, 19-21: „Og der blev atter Splid iblandt Jøderne for disse Ords Skyld. Og mange af dem sagde: „Han er besat og raser, hvorfor høre I ham?” Andre sagde: „Dette er ikke Ord af en besat, mon en ond Aand kan aabne blindes Øjne?”

Og der blev jo saadan Splid om Jesus, at den store Skare raabte „korsfæst!” over ham, medens faa trofaste stod ved hans Side.

Og hvor har man hørt om, at Jesu Kristi Sandhed og Guds Rige har vundet Fremgang, uden at der blev Splid, Uenighed og Strid!

Læs Apostelhistorien, og du vil finde, at der blev Splid blandt baade Jøder og Hedninger, hvor Frelsens Evangelium forkyndtes. Og Martyrkirkens Historie! Den vidner om Splid paa ethvert Blad.

Og de senere Tiders og vor Tids Historie — den vidner jo om, hvor rasende en Fader eller Moder eller Svigermoder kan blive, naar Søn, Datter eller Svigerdatter opgiver Troen paa de gamle Guder for at tjene den sande Gud.

Og selv i kristne Lande — naar der bliver Vækkelse — hvor kan der saa blive Splid blandt Husfolk!

Men saa meget er den frelsende Sandhed værd, at den maa forkyndes, tros, fastholdes, selv om det volder Splid!

Hvor er du?

1. Mos. 3, 9.

(D. L. Moody, indsendt af J. L. Kyed).

Det første, der skete i Himlen efter Menneskets Fald, var, at Gud kom ned for at opsøge

de fortabte. Da han gik igennem Edens Have, der Dagen var luftig, hører vi ham raabe: „Adam, Adam! hvor er du?” Det var en Røst fuld af Naade, Barmhjertighed og Kærlighed. Adam burde have været den søgende; thi han var Overtræderen. Han havde syndet og burde have gaaet frem og tilbage i Eden raabende: „Min Gud, min Gud, hvor er du?” Men Gud forlod Himlen for paa den mørke Jord at søge den faldne — ikke for at udrydde ham af Jorden, men for at aabne ham en Vej til Frelse fra Syndens Elendighed. Og han finder ham, — hvor? Skjulende sig for sin Skaber iblandt Havens Trær.

Naar Mennesket, selv om det beklender sig at være et Guds Barn, er udenfor Samfundet med Gud, ønsker det at skjule sig for ham. Da Gud først forlod Adam i Haven, stod han i Samfund med sin Skaber, og Gud talte med ham; men nu, da han var falden, havde han ikke længere noget Begær efter at se sin Skaber; han havde tabt Samfundet med sin Gud. Han kunde ikke tale at se ham eller endog blot at tænke paa ham, og han skyndte sig for at skjule sig for ham. Men til hans Skjulested følger hans Skaber ham. „Hvor er du Adam? Hvor er du?”

Seks Tusinde Aar er forløbet, og disse Ord har lydt gennem Tiderne. Jeg betvivler, at der findes nogen Adams Søn, som ikke har hørt dem nogen Gang i sit Liv — maaske i Midnattens Time hviskende: „Hvor er jeg? hvem er jeg? hvor iler jeg hen? hvad vil mit Endeligt blive?” Jeg tror, det er godt for et Menneske at standse og gøre sig selv dette Spørgsmaal. Jeg ønsker, at du skal gøre dig selv dette Spørgsmaal, lille Dreng, og du, lille Pige; og du, gamle Mand, med de graante Lokker, de matte Blikke og aftagende Kræfter, som snart vil være i en anden Verden. Jeg spørger dig ikke, hvorledes du ansees af dine Naboer, af dine Venner eller af din Omgivelse; thi det betyder lidt, hvorledes vi anser hverandre; det betyder lidt, hvad Mennesker tænker om os; men det er af uendelig Vægt, hvad Gud tænker om os — det er af uhyre Vigtighed, hvorledes Mennesket anses af Gud, og det er nu Spørgsmaalet. Er jeg i Samfund med min Gud, eller ikke? Der, som jeg er uden Samfund med ham, findes der ingen Fred, ingen Glæde, ingen Lykke. Intet Menneske paa Jorden, som lever uden Samfund med sin Skaber, ved, hvad Fred, Glæde, Lykke og sand Trøst er. Han er fremmed derfor. Men naar vi er i Samfund med Gud, er der Lyse paa vor Vej. Stil da dette Spørgsmaal til dig selv! Tænk ikke, at jeg prædiker for dine Naboer, men kom ihu, at jeg prædiker for dig, til enhver af eder, som om du var alene. Det Spørgsmaal: „Hvor er du?” er det første Spørgsmaal efter Faldet, og det var en meget lille Forsamling, som Gud havde — Adam og hans Hustru. Men Gud var Prædikanten, og skønt de forsøgte at skjule sig, naaede Ordene dem. Lad dem nu træffe dig! Du tror maaske, at dit Liv er skjult, at Gud intet kender til dig? Men han kender vor Liv langt bedre, end vi gør selv, og hans Øje har været vendt i mod os fra vor tidligste Barn-dom og indtil nu.

„Hvor er du?” Jeg ønsker at inddele mine Tilhørere i tre Klasser: Bekendende Kristne, frafaldne og ugudelige.

Først ønsker jeg at gøre Kristi Bekendere dette Spørgsmaal, eller hellere lade Gud gøre det: „Hvor er du?” I hvilket Forhold staar jeg til Kirken og til min Omgangskreds? Ser mine Venner mig at være helt paa Herrens Side? Du har maaske beklendt dig at være en Kristen i tyve, tredve, ja, fyrretyve Aar; men hvor er du i Aften! Er du paa Vejen til Himmelen? Og kan du give Regnskab for det Haab, som er i dig? Antag, at jeg bad dem, der er sande Kristne, at rejse sig; vilde du da skamme dig ved at rejse dig? Antag, at jeg spurgte enhver, som beklender sig at være et Guds Barn: „Dersom du skulde blive afskaaret af Dødens Haand, har du god Grund til at tro, at du er gaaet over fra Døden til Livet? Eller vilde du skamme dig derved? Kast dit Blik tilbage over de svundne Aar; vilde det være overensstemmende for dig at sige: „Jeg er en Kristen;” og vilde dit Liv svare til din Bekendelse? Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft. Gerninger taler højere end Ord. Ved dine Kammerater, at du er en Kristen? Ved din Familie det? Kendt de dig for helt at være paa Herrens Side? Lad enhver beklende Kristen spørge sig selv: „Hvor er jeg overfor Guds Aansyn? Er mit Hjerte tro mod den himmelske Konge? Er mit Liv her saaledes, som dens bør være, der lever i Forening med Gud? Er jeg et Lys i denne mørke Verden? Kristus var Verdens Lys, men Verden vilde ikke have det sande Lys; Verden rejste sig og slukkede Lyset, og nu siger Kristus: „Jeg efterlader dig herude til at vidne om mig; jeg efterlader dig herude som mit Vidne.” Dette er, hvad Apostelen mener, naar han siger, at de Kristne er levende Breve, kendte og læste af alle Mennesker. Staar jeg op for Jesus, som jeg bør, i denne mørke Verden? Maa den, som tilhører Herren, svare herpaa! Maa den, som er for Gud, udskille sig og blive helt paa Herrens Side; og den, som er for Verden, blive i Verden. At tjene Gud og Verden samtidig — paa samme Tid være paa begge Sider — er just Kristenhedens Forbindelse mere end noget andet. „Hvo, som vil komme efter mig, skal fornegte sig selv, og daglig tage op sit Kors, og følge mig.”

Jeg har hørt om mange Mennesker, som tror, at fordi de har sluttet sig til Kirken og har aflagt en Trosbekendelse, skal dette være tilstrækkelig for Resten af deres Levetid. Men det er et dagligt Kors for enhver af os. O, Guds Barn, hvor er du? Dersom Gud skulde vise sig for dig i dit Sovekammer i Nat og stille dette Spørgsmaal til dig, hvad vilde dit Svar blive? Kan du sige: „Her, jeg tjener dig af mit ganske Hjerte og af al min Styrke, jeg aagrer med mine Talenter og bereder mig for det kommende Rige?” Da jeg i 1867 var i England, kom en Købmand fra Dublin for at samtale med en Købmand i London; jeg kom ind til denne og blev af ham præsenteret for Manden fra Dublin. Hentydende til mig, spurgte sidstnævnte: „Hvordan er det med dig, unge Mand? Tilhører han helt og holdent Kristus?” Jeg beklender, at disse Ord brandte i min Sjæl. Det vil sige meget at tilhøre Kristus helt og holdent, og dette burde dog kunne siges om alle Kristne; og om Mennesker, som staar paa Herrens Side, helt vilde gaa ud fra Verden, og indtage deres rette Stilling, samt beklende Herren i Tide og Utide, saa skulde deres Indflydelse paa Verden snart fornemmes. Som jeg allerede har sagt, findes der mange i Kirkens Skød, som har aflagt deres Bekendelse, men dette er ogsaa alt, hvad man har hørt om dem, og naar de er døde, maa du gaa og søge blandt nogle forlagte Kirkebøger for at faa at vide, om de har tilhørt Kristenheden eller ikke. Gud vil ikke have det saaledes, vidste alle Mennesker i Babel, hvem han tjente. De behøvede ikke at opsøge i gamle Bøger. Hans Liv fortalte hans Historie. Hvad vi trænger til er Mænd med Mod til at staa op for Jesus. Naar Kristenheden vaagner op, og ethvert Guds Barn er villig til at vidne for ham, at virke for ham, og, om det behøves, villig at dø for ham, da skal Kristendommen have

Fremgang, ja, vi skal se Guds Værk gaa fremad. Der er en Ting, som jeg frygter for mere end noget andet, og det er den kolde, døde Formalisme i Kirken. Tale om „ismer!” Læg dem alle tilsammen, og jeg frygter dem ikke saameget som denne døde, kolde Formalisme, som er kommen lige ind i Kirkens Hjerter. Der er mange iblandt os, som sover eller slumrer, medens Sjæle rundt omkring os gaar fortabt. Jeg tror sandelig, at vi, som beklender os for Kristne, er halvt sovende.

Følgende lille Beretning, som stod at læse i de fleste amerikanske Blade, gjorde et dybt Indtryk paa mig som Fader. En Fader tog en Søndag sit lille Barn med sig ud paa Landet, og da det var en varm Dag, lagde han sig ned under et skyggefuld Træ. Det lille Barn sprang omkring og plukkede vilde Blomster og Græsstraa, og idet hun fremviste dem for sin Fader, udbrød hun: „Smukke, smukke!” Tilstidst faldt Faderen i Søvn, og medens han sov, løb Barnet bort. Da han vaagnede, var hans første Tanke: „Hvor er mit Barn?” Han saa sig omkring overalt, men kunde ikke se det. Han raabte, alt hvad han kunde, men fik intet andet Svar end Ekkoet af sin egen Stemme. Han sprang op paa en lille Høj, saa sig omkring og raabte atter. Intet Svar! Da gik han hen til en Bjergstyrtning, et Stykke derfra, og saa ned, og der, imellem Klipper og Tornebuske, laa hans Barns lemlestede Legeme. Medens Faderen sov, styrtede Barnet ned i Afgrunden. Da jeg hørte denne Beretning, tænkte jeg: Hvilket træffende Billede paa Guds Kirke!

Hvor mange Fædre og Mødre sover ikke nu, medens deres Børn styrter ud over de skrækkelige Afgrunde og tilsidst synker i det bundløse Helvede. Du, Fader! hvor er din Søn i Aften? Han er maaske paa et eller andet Forlystelsessted; maaske ravende igennem Gaderne; maaske ilendret fremad mod en Drankers Grav. Du, Moder! hvor er din Søn? Er han i Drikkehuset og drukner sin Sjæl og alt, hvad der er ham dyrt og heiligt, i stærk Drik? Ved du, hvor din Søn er? Du, Fader har maaske været anset for en Kristen i mange Aar; hvor er dine Børn i Aften? Har du levet saa gudfrygtigt, at du kan sige: „Følg mig, ligesom jeg følger Kristus?”

Vandrer dine Børn i Visdom? Er de paa Vej til Herligheden, er de indlemmede i Kristi Hjord? Er deres Navne skrevne i Lammet Livsens Bog? Hvor mange Fædre og Mødre vil i Dag være i Stand til at svare? Har I nogen Sinde standset for at tænke efter, om I har noget at bebrejde eder, eller om I har været tro mod eders Børn? Var forvisset om, at saalænge Kirken lever saa lig Verden, kan vi ikke vente at faa bragt vore Børn ind i Hjørden. Kom da, o Gud, og opvæk enhver Moder, og lær enhver af os, som er Fader eller Moder, at kende Værdien af de Børns Sjæle, som du har skænket os! Maa de aldrig føre vore graa Haar med Sorg i Graven; men maa de blive en Velsignelse for Guds Kirke og for Verden!

For ikke længe siden hensygnede og døde Datteren af en af mine rige Venner, Faderen og Moderen stod ved hendes Dødsleje. Han havde anvendt al sin Tid med at samle Rigdomme til hende; hun var blevet indført i muntre og fornemme Selskabskredse, men hun havde intet faaet at vide om Kristus. Da hun nu stod ved Randen af Dødens Flod, sagde hun: „Vil I nu hjælpe mig? Det er meget mørkt, og Strømmen er saa kold.” Forældrene vred deres Hænder i Sorg, men de kunde intet gøre for hende; og den stakkels Datter døde i Mørke og Fortvivlelse. Hvad hjælp dem da deres Rigdomme? Og alligevel gør I, Mødre og Fædre, det selv samme i Dag ved at ringeagte det Arbejde, som Gud har givet eder at

gøre. Jeg bønfaller nu enhver af eder at begynde straks at arbejde paa eders Børns Sjæle.

En ung Mand laa for nogen Tid siden døende, og hans Moder troede, at han var en Kristen. En Dag, da hun gik forbi Døren til hans Værelse, hørte hun ham raabe: „Fortabt! fortabt! fortabt!” Moderen sprang ind i Værelset og raabte: „Mit Barn, er det muligt, at du har opgivet Haabet paa Kristus, nu du er døende?” „Nej, Moder, det er ikke dette; jeg har et Haab bag Graven, men hele mit Liv er fortabt. Jeg har levet i 24 Aar, men har intet udrettet for Kristus, og nu er jeg døende. Jeg har anvendt mit Liv for mig selv; jeg har levet for den gamle Verden, og nu, da jeg skal dø, har jeg givet mig selv til Kristus, men hele mit Liv er forspildt.” Vilde det ikke kunne siges om mange af os, om vi i denne Stund blev afhugget, at vort Liv har været næsten forfejlet — maaske helt og holdent forfejlet med Hensyn til at lede nogen Sjæl til Kristus? Du, unge Pige, virker du for Jesus? Forsøger du at vinde nogen Sjæl for ham? Har du forsøgt at faa nogen Vens eller Venindes Navn skrevet i Livets Bog? Eller maaske du siger: „Fortabt! Jeg har endnu aldrig ført nogen Sjæl til Kristus, endskønt det er flere Aar, siden jeg blev et Guds Barn.” Om der findes nogen her, som beklender sig at være et Guds Barn, men aldrig har haft den Glæde at føre en Sjæl ind i Guds Rige, o, lad ham begynde straks. Der findes ingen større Herlighed paa Jorden. Og jeg tror, mine Venner, at der ikke har været nogen Tid, i vore Dage idetmindste, da Virksomhed for Kristus var mere nødvendig end for nærværende. Jeg tror ikke, at der hverken i eders Dage eller mine har været nogen Tid, da Guds Aand saa rigelig har været udgydt over Verden. Der findes ikke nogen Del af Kristenheden, hvor ikke Guds Værk gaar fremad; ja, det synes, som om det glade Budskab med fornyet Fart er ved at spredes over hele Jorden. Er det ikke paa Tide, at Guds Kirke skulde vaagne op og komme Herren til Hjælp som een Mand, og forsøge at drive tilbage disse Dødens mørke Bølger, som ruller igennem vore Gader, rivende med sig det ædleste og bedste, vi har? O, maa Gud opvække Kirken! Maa vi pudse vore Lys og gaa fremad og virke for hans Søns Rige!

Bog anmeldelse. (Af I. M. Hansen).

„For Os” Fastepredikener over Lidelseshistorien af Pastor Olf. Ricard; 199 Sider; 12 Prædikener; indbunden \$2.40; uindbunden \$1.60. Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Det er en ejendommelighed og lærerig Bog. Forfatteren har en stor Evne til at gøre Ordet nærværende og anvende det paa det daglige Liv. Og saa hans prægtige Sprog. „Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en Klang,” det maa vi sande i „For Os.”

Udkastene til Prædikenerne er klare og letfattede og velskikkede til at vække Læserens Opmærksomhed og hjælpe ham til at bevare det læste.

Dispositionen og Udviklingen — for at nævne et Eksempel — den taunse Jesus, den bekendende Jesus, og den forhaandede Jesus kan ikke andet end gribe den modtagelige Læser med sælsom Magt.

Af Mangler ved Bogen maa jeg nævne den, at Skellet, Forskellen mellem Tro og Vantro er ikke holdt tilbørlig klart frem. Der læses: „Vi rejser alle sammen op til Jerusalem, der skal Gaaderne løses.” Men det er jo ikke Tilfældet. Det var kun en lille Flok, der fulgte Jesus til Jerusalem til hin store Paaskefest, og det er fremdeles kun de færreste, som vil følge ham til Jerusalem heroventil. Og i det hele taget vilde noget mere af

det, som Skriften kalder „Salt”, gavne Ricards Prædikener betydeligt.

Navnet: „For Os”, som Bogen nævnes med, passer ikke saa helt paa den, som det burde; thi den bibelske Stedfortræder læser ikke tilbørligt fremhævet i den. Skriftens Ord om Forsoneren: „Gud havde Behag i at knuse ham,” „han blev gjort til Synd for os” — „vort Paaskelam er slagtet for os,” „han blev en Forbandelse for os” leder vi forgæves om i denne Fastebog. De nævnes ikke engang, endnu mindre udvikles de i Bogen. I den Henseende staar „For Os” meget tilbage for Fibigers „Guds Lam.”

Den gamle Traver: „Jesus var ikke altidende, da han gik herude” (Mark. 13, 23.) henter Forfatteren ud af Teologernes Stald, for dog at lade den forsvinde med det samme. Den faar ingen Volte Lov til at slaa.

„For Os” har en Prædiken paa Paaskelørdag. En saadan er sjældent at møde. Men det er tilbørligt, at den er med. Den har som de øvrige smukke og oprindelige Tanker, men saa skæmmes den ved, at Forfatteren kæler for den gamle hedenske Ligbrændingsskik og stiller den lige ved den gamle kristelige og kirkelige Maade at „fly Lig til Jorde paa.” Og saa fantaserer han om de døde i Paradis og om en Beredelsesdag for dem; „Jesus underviser dem og bereder dem for Himlen...” og for ham kunne de nævne alle de kære Navne, de mindes, og bede til ham for dem og for sig selv.” Maa saadant ikke kaldes Fantasier?

Men giv nu Forlagshuset noget at bestille. Skriv straks efter „For os”; læs den, „prøv alt og behold det gode.” Du vil sikkert faa megen Gavn og Glæde af din Læsning, ligesom jeg fik af min. — Og synes du om det, saa køb et Eksempel til din fattige Nabo ogsaa og saa et til din Præst. Din Præst vil finde en god Hjælp i Bogen, naar han skal holde Fastepredikener, det tør jeg nok love dig.

Bøger er dyre. Ja! men næppe dyrere i Forhold end alt andet, som købes og sælges. Jeg mindes Priserne paa importerede Bøger under den gamle Toldlov, de var vist endnu højere end nu, og Folk havde mindre godt Raad til at købe den Gang.

— Salmebog for Kirke og Hjem bringes ogsaa i E-rindring. Den har været anmeldt før. Det er en Bog med godt Indhold, og D. L. P. H. har foranstaltet et Oplag af den, som med Hensyn til baade Papir, Trykning, Indbinding og Pris er Bogen værdigt. Lad alle vore Menigheder indføre „Salmebog for Kirke og Hjem.” Send din Bestilling til vort Forlagshus i Blair.

EN NY DANSK MINISTER.

H. P. Hanssen som Minister uden Portefeuille.

København, 25. Juni.

Dagens Sensation i Rigsdagen i Dag var en Meddelelse, der blev givet Rigsdagens Medlemmer ved Aabningen af Thingens Møder: at Kongen paa Statsministerens Indstilling har udnævnt Hr. H. P. Hanssen-Nørremølle til dansk Minister uden Portefeuille.

Hvor er det muligt? spurgtes der almindeligt, medens i Folketinget d'Hr. Sundboe og Andreasen fra Næstved styrtede frem mod H. P. Hanssen, der af Hr. Zahle var ført ind i Salen, for at trykke ham i Haanden. Har han dansk Indfødsret? Jo, det har han i Henhold til Wiener-Fredstraktaten, da han er født i Sønderjylland 1862 og nu maa formodes at være flyttet til Danmark og at have afgivet fornøden Erklæring om Afgivelse af sin tyske Statsborgerret. I den kgl. Udnævnelse betegnes han da ogsaa som „fhv. Redaktør” og værende „af København.”

Men selv om denne Side af Sagen alttaa var i Orden, var Forbavelsen over det skete ikke